

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *Amanda Åkesson*
 Härad: *Bjärne* Adress: *Veiby, Veibyslätt*
 Socken: *Barkåkra* Berättat av: *Anna Holm*
 Uppteckningsår: *1942* Född år *1841* i *Ljusne*

*Prästfun, som hvarmjölkade blev tiggerka,
 en litja väck upp som tesken på hennes
 synders förbätelse.* s. 1-3.

Visa: *Köpmansdotterns klagan.* s. 4-5.

ACC. NR M. 8593:1.

Landskap: Skåne Upptecknat av: Amanda Okepsan
 Härad: Bjäre Adress: Veiby Veiby stätt
 Socken: Barkåkra Berättat av: Amanda Holm
 Uppteckningsår: 1949 Född år 1841 i Grevic

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Da jag i årsboken läste Lindorms saga kom jag att tänka på en saga min mor berättade för mig. Hon hade hört den berättas av sin farmor. Så när berättade hon. En Präst gifte sig. Han var mycket from och sin unga hustru älskade han mycket. Tyvärr var han mycket fattig så han hade ej råd att ha mer än en ko. Men det var förunderligt vad den kom mjölkhade mycket och så god mjölk. Hon gav från sig trots fodret var knappast åt henne. Prästen tyckte nog det var underligt och en dag fick han lösningen. Han kom oförhoppans in i skafferiet. Där satte hustrun på en pall med en

Skriv endast på denna sida!

mjölkstämman framför sig i väggen var instuckna en täljtriss
och ur skaftet mjölkade hon fram den värligaste mjölke.
Pästen bleo alldetes utom sig och han befälde hustrun
ögnblickligen sluta och följa med honom ut i träd-
gården. Därute bekände hon att mjölken kom från
en grannes kor. När sedan grannen skulle mjölka fick
han endast blod i stället för mjölk. Pästen var
mycket arg och sade åt hustrun att hon aldrig
mera fick komma under hans tak förän hon
fått förlåtelse för sin svåra synd. Det trodde han
ej att hon kunde få. Då kunde för en lilja växa
upp ur stenbrödet än att Gud kunde förlåta
hennes. Därpå befälde han hustrun att gå sin väg.
Det gjorde hon också. Hon lämnade sitt hem
och gick ut i världen som tiggvaska.
Den för så främsse och beskedlige
mannen bleo nu liten och tungsint.
Sitt lid behle han ensam.

3
Så gingo äro och många gång hade prästen
nustrum i Tanbana. Han hade förbjudt sitt Gänst-
folk att låta någon vandrare på natt lagra. Då hon
tänkte att kanske nustrum åter sökte sig hem.
Han visste att hon vandrade i kring, som tiggerska.
Förlåta henne, kunde man ej, men hon gick
ofta ner i trädgårdar till slätten där de haft
sin uppgörelse. En morgon då hon var på väg
det stannade. Hon höjde, ut storbordet väste upp
en ståtlig lilla. Han frågade, nu tjänarna om
någon främling fått ligga där. De erkände, då
blev kvinnan innan, hade de låtit en tiggerska ligga
i bakugnen som vedutvärm efter bakningen.
De sågo nu, efter när det var med henne.
Hon var död, och prästen kände igen sin
farna nustrum. Han förstod nu att hon
föll förlåten för sin svåra synd och
vunnit frid.

ACC. N:R M. 8593:4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Köpmans dotterns klagen

Då bodde en köpman på en villande ö.
han sålde sin dotter för fyra skilling för
Sjömännena lade sina äror till att ro
men den jungfrun vor vidde sina vänner uti blo
ack kära i sjömännens blott Föva ännu en stund
Ty jag väntar min moder ifrån rosende lund
Ack kära Gornis moder sälj bort edra smycken
och köpen mig igen.
Ja smycken har jag många en, två, tre, fyra, fem
men intet till att sälja och köpa dig igen.
Sjömännena lade sin äror till att ro
men den jungfrun vor vidde sina vänner uti blo
ack kära i sjömännens blott Föva ännu en stund
Ty jag väntar min moder ifrån rosende lund
Ack kära Gornis moder sälj bort dina gårdar
och köpen mig igen.
Ja gårdar har jag många en, två, tre, fyra, fem

ACC. N:R M. 8593: 5.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

men ingen till att sälja och köpa dig igen
Sjömännarna de lade sina åror till att ro
men skön jungfrun hon vider sina händer uti blo
och kria i sjömänner blott Föva än en gång
ty om förtman han nattas om med säng
Och kära I min förtman Gintet var att sälja
och köpa mig igen.
Och kära min jungfru mitt liv det skal jag sälja
och köpa er igen.
Sjömännarna de lade sina åror till att ro
men skön jungfrun ej vider sina händer uti blo.

Brev. 1

M. 8593.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Till arkivet.

Den här visan höjde min mor sjungas av sina
farbröder sjömännen när hon var barn.

Både denna och segan kanske ej passa för arkivet
men efter som båda äro mycket gamla har jag
ändå beskrivit dem.

Högaktningfullt
Amanda Ekeson.